

הקפידה כי פס שלא יהא כרעה כערוס אף בעקומות
 לחיים מן הנוף. שמע מניה כה"ג נמי חשיב כערוס
 גם בל"ש ק"ו ולפ"ה (א"ע) דין קפידה לענין לחירת
 זרעה בערוס. כעפ"תו לזדה מבוסה. בדאוכה
 מהיהו דיקרל ק"ס במים. והיהו דקוזה חלה. כשהם
 לזרע. מש"כ לעבוד עובד. או לברך בקהל עם. לא
 גרע מפומח. ולעמוד בקנה במקום זכר (מוך מלשה
 ובעלה) בכל ענין אסור בערוס. שכל המסחכל בכלבצ
 קמנה שלפ"ה במסחכל. בבית התורפה. עין לקמן
 גדולה מו. בנקבה.

למור
 לפני
 העינה
 סגור
 דק
 כשהו
 כשהו
 וכן
 לשמור
 כשהו
 כשהו
 וכן
 שמינה
 כשהו
 וכן
 לק"ט

שש ושער שלשה שדרכה לכסותו. ג"ל שר"ך לומר
 דלאו דווקא שער יהוה הדין אפילו קלתה. חית
 צה משום פריעת ראש זרה"ר (עין אה"ע סק"ט)
 ובמבוי ודאי לגבי בעלה לית לזנה ריבון דשריש בביתה
 הו"ל פורחיה כהכ"ו ולא תשרידי אבל גבי אחריבי
 כיון דאסורה משום פריעות דמי. לטעם בלשה.
 ודכוותיה כל שדרכה לכסותו. דלית ציה משום לח"ש
 דמדתה ה"ל דאסור לק"ס ביחוד. כך כ"ל שהוא הדין
 בפאה נכרית. א"ע ר"ג ר"ג ב"ג. לא הו"ל ערוה מטעם
 הכ"ל (וכ"ן בחבתי בשו"ר ע"ש"ע"ט) ויעוין ס"ס שער
 דבר בגו"ה ובעת שכתבתי אותה תשובה קלרה. לא
 היה לי ס"ס שזכני ה"ת זו אחר זמן רב. ומלחתי
 ש"ל שבוכתי לרעת הגדול מהר"פ. ועיין עוד שחי
 תשובות בדבר נכ"י. מכל מקום לאסור לקרות
 ק"ס כנגדה וא"ש"ר לומר שגם דעת בהנה"ש"פ
 כך היא. שלל היתה משום דלית ערוה אלא לבעלה.
 ועיין בתשובה הכ"ל כי גם לא כל פאה נכרית שוה כמו
 לענין פריעת ראש. פ"ס.

לקחה
 פקחה
 ודלתי
 שרי
 סגור
 לחמירי
 אחר
 לק"ט
 כשהו
 וה"ה
 פקחה
 נכרית

ובסג"א הדין דשטיטל ליה לכהנה. דה"ה לענין
 פריעת ראש דש"י להלנמרי. ולא יהא אלא
 כמ"ס. ת"ד"ע. דהא לא מייית לה בל"ע. לא בשד"ר. י
 ולא בסקט"ו. וגפ"ר ת"י. מאד מבמג"ט. כמה דב
 גובריה דדמי לנברא רבה בגיל דחיתא וזמילי
 דסרי שרליה מריה. דזיל בתר אפכא בלי שום ריח
 ראי והאכחה כל עקר. ושינו אלא מראה מקום הוא לו
 לא לעזר ולא להועיל. רק מקולו יגיד לו. שבקיה
 לחסידותיה. ודברי הרב הגדול מהר"פ ספי"א ב"ס
 בעיני זה יש בהם פגם בעקר לא דחוי"ט. אבל שרירין
 וקיימין. וכמו שבוכתי יפה לדעתו בשו"ר הכ"ל ומנהל
 דעו ולא כפה שאלו ימיו. ול"ענין פריעת ראש
 דבתולה. עמ"ח שדרכה בפתירה שבין המשכה דרפ"ב
 דכתובות. ורפ"ט ס"ס (מ"ו) וכן מתקצרו האחרונים
 בל"ע (סק"ט) אסג"ט לעב"ד כולם שנו בהבנת
 המשנה כמ"ס שם בלח"פ נס"ד והוא דבר ברור בלי שום

שמינה על
 דמרי פ"ג נגמרי

דמוק ופקוק. וקיימתי כל דברי חכמים. דודאי דעת
 ר"מ אמת שלין מלוקבאסור פריעת ראש שנים הבתול'
 בכלל. ס"דהו דוקא בלי קלתהובלי שום כסוי. אבל
 קלתה ימדת יהודית היא בשושה בלבד. שכן בעמ"ה
 בתולה אין שום איסור כללי אלא הדר גמור. וכך כלה
 להן להיות להן הכר שיעמוד להנשא. ואינה רשאה
 לכוולעמה להיות עמושה כאבלה. אלא קלוזה ככלה.
 ויע"פ בהוכחות נכונות נבצ"י למדין לענינו. מגם
 הבחלות כשהולכות פרוצות ראש גלוי לגמרי. בלי
 שום מכסה עליו. יהי"ס בי ערוה. וי"ן לחלק בשער
 אשה לענין זה. אלא דווקא כשהו שכרחה ממנו מתחה
 כפה שכרחה דרדי עע"ה חוץ למתה הוא דרשי כמו
 בלשה. הכו דל"ל לוס"ף. וי"ן מלוק בין אשה לאשה.
 כשהו ותורה ונתולה. מל"עוה בענין. וזו האכו

מלוק
 מוכרת
 עשור
 פ"ר בין
 כשהו
 וכן
 עבדות

והמחור נס"ד.

ע"ב וכתב הרמב"ם דה"ה פרות הקטן. לכאורה
 איכא לחזוי ראייה חמת' דמגלה (דכ"ד ריש ע"ב)
 דקמבע"ל בן בקטן פוחח. פי שרי למיקרי בתורה ופי'
 רש"י גדול פוחח הוא דלסור משום ולא יראה בך ערות
 דבר. אבל קטן אינו מוחזר. או דילמא לא פנוג יופסטיק
 לאיסורא ש"ס דאפי' בקטן פוחח. לית ביה משום ולא
 יראה בך ערות זכ"ש בגלוי ערותו ממס' אבל בשמת
 אין ראייה עש"ס. דהא מסקינן דאפורא דפוחח אפי'
 בגדול. איכא חלל משום כבוד לנב"ו ועל כרחך לאו דווקא
 קמט רש"י קרא דלא יראה. דפי' חיתא הו"ל לחלמודא
 למקטא דעדיפת מניה. שמתא דקרא דערוה דבר ומהלו
 לחלות בכבוד לנב"ו. מה שהוא כבוד שכינה. וכי סיוה
 כבוד גדול. ועוד דאפילו זכינו לבין עצמו אסור. ול"כ
 אכתי קשה נמי דילמא בקטן שרי כיון דלאו בר אסורא
 הוא. אלא ודאי מערוה דקרא לא קמיידי. וה"ה הוא
 ודאי. דפוחח אינו מגולה ערוה פ"ש פירוש ואלא אסור
 אלא משום כבוד לנב"ו. ומשו"ה לא פלוגי דאפי'
 בקטן כתיב לא הוי כבודו של כבוד בכדורש"י דנקט קרא:
 ה"ק מי כתיב כיון דאפי' אערוה גמורה קטן אינו
 מוחזר יכ"ש בפוחח. ונ"ל השתא ליכא למשמע מדי
 מהתם דאיכא למימר לפולם כל היכא דליתיה לכבוד
 לנב"ו דאפי' פרוח כתיב חשיבא ערוה. אל דילמא
 א"ע"ג דפוחח לא כחור אלא מטני כבוד הנב"ו. בערוה
 מתשל שאכי לביקטן לגדול ובר"ה דכתיבנא לק"מ
 מ"ס במג"ל ארש"י. דמדכתב אנמרא הכ"ל דקטן אינו
 מוחזר אלא יראה משמע ליה דמוחר לקרות אפי' ערוה
 ופלה כתב. ולי ג"פ דלחסי מדרבנן פ"ש מכל עבירות
 שבתורה עב"ד.

מקנה
 נכילה
 דערוה
 הקטן

ושמינה על
 דמרי פ"ג נכ"י

ובא"ט אינו מבין קשיחות על רש"י. דהא קיי"ל קטן
 אוכל ככלות חין ב"ד מזוין להפרישו. וא"
 קשיא ליה אנמרא התם היב"ט ד דלקרי נמי לכחילה.
 י"ל דמיידי בשל"ש בטנין אחר. כגון שאין סם אלא קטן
 זה המשלים למבין שבעה. והו"ל כדפי' א"ב ש"ג
 לדחוק כלל. דהא ודאי לא דמי לכל אישורין שבתורה.
 דמשום כבוד לנב"ו גרידא כגו בה. ורש"י מילתא
 יחידתא קמט. דהוה סא"ד כיון דאפי' כה"ג דהיינו
 דמדאורייתא לאו בר איסורא הוא. כ"ס במדי דליתיה
 אלא מדרבנן. ככ"ל וזה ברור לעב"ד.
 וד"אחאן עלה אכתי איכא לספוקי אפילו טימא
 קטן פוחח. לא שרי למקרי בהורה. היינו
 משום כבוד לחוד. אבל בקטן שאינו קורא. דילמא פילו
 ערותו ממס' אינה חשובה ערוה לקרות ק"ס כנגדה. או
 דילמא אפי' א"ל התם שרי. משום דלא בערוה גמורא
 עסקינן. הכל אסור לענין ק"ס או אמירת זרעה וד"ק
 ואפי' כנגד ערוה קטן בן יומיו. והבי מסכתא לחומר
 כמ"ל לעיל בס"פ ע"ד בס"ד מסכתא פשוטה ור"א
 מיבע"פ פרות קטן נשע. וערות קטנה בת שלש. כיון
 דבישוא ביאה. ערותו ערוה גמורה ודאי. אלא אפילו
 ערות קטנים בני יומן. דמשמו בלובן ואודם. לא גרע
 מעיותו דכרי. דלא שייכא בה שום שואה.
 ש"ס דלחוקייהמילא ככ"ל. מחכ"ך ז"ל.

מסכתא לחומר
 בערות קטנים
 אפילו כבי יומן
 כ"ס נכ"י
 וכתב

סימן עו על"ג ברש"ו לכ"ל דבלשארין פי'די
 ע"ש"ש ב"ר ולא מלאתי טעם
 בדבריו דכך היא הרמקת ד"ה מדר"ס ומאחריו. כמו
 מלא עיניו לפניו. ומסתברא דמיידי בכל גוה"כ. בין
 לענין ד"ל בין למלא עיניו. וכנגדה משמע אפי' מלפניו
 כמ"ס בר"מ.

מ"ס פ"ר
 מ"ה
 אינו כרחה
 ופ"ה ה"ן